

ΔΑΦΝΗ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

ΗΡΕΜΗ
ΔΥΝΑΜΗ

Από τις σειρές του BBC και του HBO και τις αξιόλογες κινηματογραφικές ταινίες όπως το «The Ghost Writer» του Ρομάν Πολάνσκι μέχρι τις παραστάσεις στις θεατρικές σκηνές του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης, η Κύπρια ηθοποιός χτίζει μια σημαντική διεθνή καριέρα, χωρίς να ξεχνάει ούτε στιγμή τις ελληνικές ρίζες της.

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΣΟΥΡΗ

COVER STORY

Η Δάφνη Αλεξάντερ γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κύπρο, αλλά από νωρίς άνοιξε τα φτερά της για να πετάξει στην Ευρώπη. Έχει ζήσει στο Παρίσι και το Λονδίνο, έχει σπουδάσει Νομική στην Οξφόρδη και Υποκριτική στο LAMDA (London's Academy of Music and Dramatic Arts) στο Λονδίνο, παίζει τις ξένες γλώσσες στα δάχτυλα και είναι αυτό που λέμε «κορίτσι του κόσμου». Από τον πρώτο της κιόλας ρόλο στη σειρά του BBC «The Amazing Mr Prichard», το 2006, χτίζει τη διεθνή καριέρα της με συνέπεια και επαγγελματισμό, επιλέγοντας προσεκτικά τις προτάσεις της. Ήταν η Νάντια Ταλιάνος στη σειρά του BBC «Casualties» (2007), η Κόνι στην κινηματογραφική ταινία του Ρομάν Πολάνσκι «The Ghost Writer» με συμπρωταγωνιστές τον Γιούαν ΜακΓκρέγκορ και τον Πιρς Μπρόσαν (2010) και η Κατίνα Χόρτον στο «Σμύρνη μου αγαπημένη» (2021).

Τη συναντήσαμε στα παρασκήνια της παράστασης «Σχέδιο Μάρσαλ», που παίχτηκε στο Πειραιώς 260, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου. Το έργο πραγματεύεται τους περιορισμούς και τα αδιέξοδα της μεταπολεμικής Ελλάδας του 1947-1952. Η Δάφνη υποδύοταν μια Αμερικανίδα αντιπρόσωπο, ρόλο για τον οποίο χρειάστηκε πολλή δουλειά, εξάσκηση και προσπάθεια ώστε να αποδώσει ένα ακραίο κείμενο χωρίς να πει ούτε μια λανθασμένη λέξη. Η ίδια, βέβαια, είναι συνηθισμένη στις απαιτήσεις της υποκριτικής. ➡➡

«**Ο ΑΙΤΛΟΣ** σύζυγός μου ισχυρίζεται ότι έχω **100% ΕΛΛΗΝΙΚΟ** ταμπεραμέντο»

«Ανήκω σε μια γενιά που μεγάλωσε χωρίς τα **SOCIAL MEDIA** και δεν νιώθω τόσο την ανάγκη **ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗΣ** από τα likes»

«Αυτή η δουλειά απαιτεί πολλά. Σθένος, υπομονή, επιμονή, αντοχή, φιλοσοφική διάθεση όταν αντιμετωπίζουμε εμείς οι ηθοποιοί απορρίψεις ή σιγή από την άλλη όχθη. Εκτός αυτού, έχω μάθει να είμαι παρούσα στη στιγμή, έτοιμη ψυχικά όταν αυτό είναι το ζητούμενο. Σαν μια τενίστρια μπροστά στην επόμενη μπαλιά, έχω μάθει και μαθαίνω να αφήνω το εγώ μου στο πλάι για να ερμηνεύσω μια στιγμή στο πλατό ή στη σκηνή με αλήθεια και χωρίς παρεμβατικές σκέψεις και ανησυχίες προερχόμενες από την καθημερινότητα μου», επιβεβαιώνει η ίδια.

Η ηθοποιός αναφέρεται με ενθουσιασμό στη συνεργασία της με τη Μιμή Ντενίση, που είχε αναλάβει τη δύσκολη αποστολή να μεταφέρει ένα ιστορικό γεγονός όπως η Καταστροφή της Σμύρνης αρχικά στη σκηνή και στη συνέχεια στη μεγάλη οθόνη.

«**Δεν νομίζω να υπάρχει βιβλίο**, ντοκουμέντο ή αναφορά που να μην την ανακάλυψε και να μην τη μελέτησε βαθιά κι εξονυχιστικά. Είναι μια πραγματικά εντυπωσιακή και αξιοθαύμαστη δημιουργός, τη θαυμάζω πολύ. Δουλειά, μόχθος και προετοιμασία μεσολάβησαν προτού φτάσου-

με στην ταινία “Σμύρνη μου αγαπημένη”. Νομίζω ότι το μυστικό της επιτυχίας ενός τέτοιου εγχειρήματος είναι ο συνδυασμός της ιστορικής αλήθειας με μια άποψη, μια οπτική γωνία ενός ή πολλών χαρακτήρων», σχολιάζει.

Αναρωτιέμαι πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι για την ίδια να αποδώσει τους χαρακτήρες που κατά καιρούς έχει υποδυθεί. «Η εσωτερική και εξωτερική ελευθερία περιορίζεται όταν κρίνεις τον εαυτό σου ανελέητα. Όταν πια παραδώσω τα όπλα και πω “δεν μ’ ενδιαφέρει, ας βγει όπως βγει”, τότε εμφανίζονται οι πιο αληθινές στιγμές. Επίσης, όταν ο χαρακτήρας είναι πολύ μακριά από μένα, νιώθω περισσότερη ελευθερία, ενώ όταν παίζω χαρακτήρες που μου μοιάζουν πολύ, νιώθω πιο περιορισμένη, η φαντασία μου δεν λειτουργεί τόσο καλά, νιώθω ένα καθήκον να αποδώσω κάτι που γνωρίζω πολύ καλά κι αυτό με κάνει μερικές φορές να είμαι πολύ αυστηρή με τον εαυτό μου».

Ως ηθοποιός απολαμβάνει το χειροκρότημα και τις καλές κριτικές. Ως δημόσιο πρόσωπο, όμως, απολαμβάνει εξίσου τα likes στο Instagram; «Δυστυχώς, τα σόσιαλ μίντια έχουν εισβάλει πια για τα καλά στη ζωή μας και όταν ανήκεις σε ένα

επάγγελμα όπου η δημοσιότητα είναι αναγκαία, αναγκάζεσαι να παίξεις το παιχνίδι όσο κι αν μέσα σου το αντιπαθείς ή το βαριέσαι. Ποσάρω τακτικά για την επαγγελματική μου πορεία, δημοσιοποιώ τις επαγγελματικές μου κινήσεις, ενημερώνω. Δεν είναι δυσάρεστο, αλλά είναι λυπηρό όταν αυτό αντικαθιστά τις πραγματικές σχέσεις. Ανήκω σε μια γενιά που μεγάλωσε χωρίς αυτά και δεν νιώθω την ανάγκη επιβεβαίωσης από τα likes ή από τους followers σε τόσο μεγάλο βαθμό. Είναι δύσκολο να μένει, όμως, κάποιος εντελώς αμέτοχος όταν ο αριθμός των followers σου παίζει ρόλο στο αν θα πάρεις τον ρόλο», διευκρινίζει.

Η Δάφνη μιλά με αγάπη για την οικογένειά της στην Κύπρο που υποστήριξε το όνειρό της να γίνει ηθοποιός και εξηγεί πώς υιοθέτησε την Αγγλία σαν δεύτερη πατρίδα. «Η οικογένειά μου δεν ήξερε ότι ήθελα να γίνω ηθοποιός μέχρις ότου έγινα. Ίσως ούτε κι εγώ να το ήξερα. Ήμουν σχετικά εσωστρεφές παιδί. Μόλις έγινε το μοιραίο και εμφανίστηκε η πρώτη ευκαιρία, ήξερα αστραπαία ότι αυτό θα ακολουθίσω. Δεν ήταν κόμμι. Μετά τη δραματική σχολή LAMDA του Λονδίνου έπαιξα σε μεγάλες βρετανικές σειρές όπως το “Casualty” στο BBC και το “House of Saddam” στο HBO. ➔»

COVER STORY

«**Η ΔΟΥΛΕΙΑ** μας δεν είναι ένα επάγγελμα στο οποίο μπαίνεις για να βγάλεις πολλά λεφτά. Μπαίνεις για το **ΠΑΘΟΣ**»

Οι γονείς μου κατάλαβαν, είχα την αμέριστη υποστήριξή τους. Μεγάλωσα σε μια οικογένεια νομικών όπου προοριζόμαστε για σπουδές στην Αγγλία, με ιδιαίτερη λατρεία για την αγγλική γλώσσα, λογοτεχνία, κουλτούρα, θέατρο, κινηματογράφο και το αγγλικό χιούμορ και έτρεφα μεγάλο θαυμασμό για τους περίφημους Αγγλους ηθοποιούς. Η Αγγλία μου πρόσφερε πολλά: θεατρική μόρφωση και γνώση, αγάπη για το καλό σενάριο/θεατρικό έργο, καθώς και πολλές ευκαιρίες και εμπειρίες στον χώρο. Ωστόσο, η επιρροή της Ελλάδας και της Κύπρου στην ανάπτυξή μου ως ηθοποιού, η επιρροή της δικής μας κουλτούρας και πολιτισμού, της υπέροχης ελληνικής μας γλώσσας, είναι αδι-αμφισβήτητη. Ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός, η Ιστορία έχουν επηρεάσει τον τρόπο σκέψης μου. Ο Αγγλος σύζυγός μου ισχυρίζεται ότι έχω ελληνικό ταμπεραμέντο 100%».

Στη διεθνή καριέρα της, μου ξεκαθαρίζει ότι τίποτα δεν της χαρίστηκε. «Υπήρξαν περίοδοι όπου μόνο κλειστές πόρτες συναντούσα μπροστά μου. Δεν θυμάμαι, όμως, να είπα ποτέ “τα παρατάω” ή “δεν λειτουργεί αυτό το πράγμα που ξεκίνησα”. Πάντα, στην πιο δύσκολη στιγμή απόγνωσης ή απελπισίας, εμφανιζόταν μια αχτίδα φωτός. Σαν μια μυστική επιβεβαίωση ότι είμαι στον σωστό δρόμο. Είναι ένα μεγάλο ρίσκο το πράσινο φως, μια ενστικτώδης πράξη εμπιστοσύνης, από τα πιο όμορφα του επαγγέλματός μας, το ελπιδοφόρο “ναι”. Σε γεμίζει με χαρά και ευφορία. Ημουν στο γυμναστήριο

όταν μου τηλεφώνησαν για να μου πουν ότι πήρα τον ρόλο στην ταινία “The Ghost Writer” του Πολάνσκι. Ημουν στο ταξί όταν μου ανήγγειλαν ότι θα παίξω στην ταινία “The Fourth Kind” με τη Μίλα Γιόβοβιτς. Η αξιαγάπητη Νία Βαρντάλος μέσω zoom μού είπε για τον ρόλο μου στην προσεχή της ταινία “Τάμος αλα ελληνικά 3”. Ημουν στο σπίτι μου στην Αθήνα, ξαπλωμένη στον καναπέ μετά από μια δύσκολη μέρα, όταν με πήρε η αγαπημένη Δωροθέα Πασχαλίδου για να μου πει ότι θα μου εμπιστευόταν τον ρόλο της Νίνας στην καινούρια της σειρά “Ζωή”, θυμάται.

Τις αναμνήσεις της από τα γυρίσματα και τους συναδέλφους της τις φυλάει σαν θησαυρό: «Το πιο όμορφο πράγμα είναι οι σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα από τις συνεργασίες με τους ανθρώπους. Δεν θα ξεχάσω πόσο γελάσαμε όσο καθόμασταν στο πίσω μέρος ενός κινούμενου τρακτέρ στον Παρνασσό, κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων της ταινίας “Red Shore” του Λουί Λαγκαγιέτ (σ.σ.: η οποία βγαίνει πολύ σύντομα) με τη Γαλλίδα ηθοποιό Μιλέν Ζαμπανό και τον Αργύρη Γκαγκάνη. Ή όταν πρωτογνώρισα τον υπέροχο Ηλία Κοτέα στο πλατό της ταινίας “The Fourth Kind” στη Σόφια. Το ξεκαρδιστικό χιούμορ και την εκρηκτική διάθεση του Ρούπερτ Γκρέιβς, στη γαλλική πρεσβεία της Αθήνας, όπου γυριζόταν η σκηνή της όπερας για το “Σμύρνη μου αγαπημένη”. Ή όταν μπήκαμε όλοι στην παγωμένη θάλασσα κοντά στη Σαλαμίνα, με τα ρούχα και τα παπούτσια μας, στη μέση της νύχτας, για το γύρισμα μιας

σκηνής στην ταινία “Μινόρε” του Κωνσταντίνου Κουτσολιώτα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ όταν έσπασε η γραφομηχανή, η οποία ήταν ένα σημαντικό σκηνογραφικό κομμάτι της παράστασης “Σχέδιο Μάρσαλ” κι έσωσε την κατάσταση ο Άρης Μπαλής, δίνοντάς της ένα νκηρό κι ανελέητο χτύπημα ενόσω ο ίδιος συνέχιζε κανονικά με τα λόγια του, κάνοντάς την να λειτουργήσει, χωρίς να καταλάβει κανείς τίποτα».

Αισθάνεται άραγε ηθικά και πρακτικά δίκαια αμειβόμενη; «Έχω πει το “ναι” πολλές φορές σε δουλειές που μου πρόσφεραν ηθικά ή καλλιτεχνική ικανοποίηση, αν και δεν πληρώνονταν καλά. Είπα “ναι” σε σενάρια καταπληκτικά, σε ρόλους υπέροχους, δίπλα σε ταλαντούχους και καταξιωμένους ηθοποιούς. Η αμοιβή δεν είναι πάντα υλική. Οσο για το αν τόσοι κόποι ανταμείφθηκαν, είναι προσωπικό το ζήτημα. Δεν μπορείς ποτέ να ξέρεις εκ των προτέρων. Είναι πάντα ένα ρίσκο. Η δουλειά μας δεν είναι επάγγελμα στο οποίο μπαίνεις για να βγάλεις πολλά λεφτά. Δεν αποκλείεται να τα βγάλεις τελικά, αλλά μπαίνεις για το πάθος. Μπορεί για κάποιον στη σκηνή να είναι αρκετό ένα δυνατό χειροκρότημα του κοινού μετά την παράσταση μέσα στην ήσυχη νύχτα», εξηγεί. Οσο για το αν γιορτάζει τις τόσες επιτυχίες της, η Δάφνη διευκρινίζει: «Τις γιορτάζω, αλλά ίσως όχι αρκετά. Νιώθω περήφανη κι ευγνώμων για τις ευκαιρίες που μου δόθηκαν, αλλά έχω έντονη την ανησυχία μέσα μου για το αμέσως επόμενο βήμα, πώς να εμβαθύνω, πώς να γίνω καλύτερη. Το δουλεύω πάντως» ♦